

USA Nyhedsbrev nr. 2.

Lørdag den 3. juli 2010 (Merete)

Bilens speedometer står 5.483 miles.

Vi stod op allerede 6.30, da vi alle vågnede tidligt denne morgen, måske er det jet-laget, der stadig gør sig gældende. Badefaciliteterne på camperpladsen var ikke de bedste, så vi piger nøjedes med en truckervask. Vi havde fået udleveret en nøgle til et enkelt rum med toilet og bad, men altså kvaliteten!.

Efter morgenmaden var vi ude at botanisere. Jeg fandt daglilje-frø og vi fik set en blå fugl, (Steller's Jay), et blåt egern og en rødhovedet spætte.

Det var en sjov lille by med en sjov gammel butik, hvor vi fandt et par postkort.

Ved 8.50-tiden gik turen videre fra Timber River RV Park. Vi kørte langs floden, hvor der stadig var skov og skov i mange mil langs floden Umqua. Vi kørte gennem Roseburg med kurs mod Stillehavet. I løbet af formiddagen havde Kjesten og jeg travlt med at få organiseret og klippet i alle vores brochurer, og derefter kom der gang i strikkepindene.

Efterhånden kom vi til et mere frodigt område, der var stadig en del skov, men samtidig kom vi gennem store områder med vinstokke.

Gammelt hus i Scottsburg.

Ved 10.30-tiden gjorde vi fotostop i Scottsburg, en hyggelig lille by, men idyllen blev hurtigt brudt af en meget sur mand, som sagde, at vi ikke måtte parkere på offentlig vej, og han hidsede sig op, så efter at have taget vores billeder, fandt vi det klogest at fordufte lige så stille.

Næste fotostop var ved Dean Creek, hvor vi kunne se kronstyr (amerikanerne kalder dem elk) og mange fuglearter. Vi så bla. 2 svalearter og 2 slags rødvingede solsorter. Vi kom i snak med en "ranger", som fortalte, at vi kunne se en masse kronstyr ved at køre et par kilometer baglæns. Det var et godt valg. Der var mindst 50 hinder. Hannerne var længere henne i det høje græs, så dem kunne vi lige skimte et par stykker af.

Herefter kørte vi videre på den smukke rute, inden vi handlede ind til frokost og aftensmad i

Safeway. På vej derfra ville vi gerne have lidt information om området, så vi kørte til turistinformationen i Redsport. Her undrede det os, at der blev flaget på halv. Det viste sig, at det var en senator Burd fra Virginia, der var død. Han havde været senator siden 50'erne. Der flages på halv til mandag.

Stars and stripes

Ved 13.15-tiden kom vi til et smukt udsigtspunkt ved Winchester Bay ved Stillehavet. Det var første gang vi så Stillehavet fra USA siden. Vejret var flot, men meget blæsende. Vi nød udsigten fra vognen, mens vi spiste vores frokost. Herefter travede vi lidt rundt i området ved fyrtårnet. Flemming kom i snak med en mand, der havde været ude at fiske. Vi havde undret os over, hvad det var for sten, der lå i bugten, og her fik vi at vide, at det var flydere med muslingevingel. Efter 2 år var de klar, og ny yngel kunne sættes ud. I byen stod der også et skilt med Tsunami advarsel. Vi kører nu på vejen mod Argentina, lød det fra forsædet, men jeg tror nu, at det absolut må være en anden ferie på et senere tidspunkt. Der er mange flotte sandbanker langs vejen, hvor der bliver kørt ræs med små 4-hjulede knallerter. Der var også en del surfere i bugten. Vi kom forbi et stort savværk, hvor der lå store mængder af træflis. Vi kørte langs Coquille River til Coos Bay i nærheden af Bandon. Vi kørte over en bro med en ørnerede ovenpå konstruktionen, og her så Bent et lille hoved kigge frem. Omkring 15.20 gjorde vi stop i Bandon for at kigge på den gamle bydel. Det var meget blæsende, så vi måtte iføres jakker. Jeg så flax i blomst, den store plante, som groede overalt på New Zealand. Vi havde fra forsædet fået at vide, at vi snart ville komme forbi en lille by ved navn Denmark, men inden vi fik set os om, var vi kørt forbi et lille usselt skilt og et enkelt hus.

Stillehavet

Igen i dag trængte bilen til at blive påfyldt en gang benzin, nu på Conoco i Gold Beach. Lidt senere gjorde vi fotostop ved en "næseklippe" og vi fotograferede mange flotte klipper i havet i nærheden af Cape Sebastian ved Pacific Point. Omkring kl. 18 var vi ved Rainbow Rock, hvor vi fik øje på en fuglekoloni på en klippe i havet. Vi kunne ikke se, hvilke fugle det drejede sig om, men vi gættede på, at det enten var suler eller rider.

Ved 18.30-tiden kørte vi ind i Californien, og ved grænsen blev vi spurgt, om vi havde frisk frugt eller kød med. De er meget omhyggelige med, at der ikke kommer bakterier ind i staten. Vi opdagede hurtigt, at vi nu var kommet til redwood-land, de store træers område. Vi prøvede en camperplads ved Jedediah Smith, men desværre meldte de alt optaget. Dernæst tog vi en runde på en plads uden nogen som helst faciliteter, men den blev hurtigt valgt fra. Heldigvis ankom vi 19.20 til Ramblin Rose RV resort. Vi sprang ud af bilen og startede straks grillen op. En flink mand gav os nabo-hjælp med træ og optænding. Han var tidligere brandmand, så han havde styr på ild. En time senere var vores T-bone med stegte butternuts, salat og meget stærkt brød (bagt med jalapenos og ost) klar til indtagelse i vognen. Vi havde problemer med at holde varmen på grillen, da risten stod for højt, så vores butternut måtte steges på panden. Bent havde problemer med rødvinen. Den havde siden supermarkedet skiftet farve til hvidvin. Da vi havde drukket den sidste rest af vores rødvin, ville Bent brillere med at hælde hvidvin op til alle. Han havde stor succes med at hælde vin ud over bord, sofa mm., så nu måtte han sidde på en gammel Viborg avis for ikke at få våde bukser. Efter opvasken var det tid at få lagt alle vores billeder ind på PC'en samt få skrevet om de sidste dages oplevelser. Vi er et par dage bagud, og det skal vi gerne have indhentet. Det må absolut hænge sammen med vores sene ankomster til Camperpladserne.

Jeg blev færdig med at hækle mit grønne og blå sjal og er nu startet på en vest til mig selv. Denne aften fik vi turens første 2 spil kort og en fra hver familie vandt.

Søndag den 4. juli 2010 (Kjesten)

Bilens speedometer står 5.750 miles.

Vi brugte morgenen efter morgenmaden til at indhente noget af den forsømte dagbogsskrivning, så Bent kunne få sat billeder i teksten og gøre første nyhedsbrev klar til udsendelse..

Dagen i dag er den amerikanske uafhængighedsdag, og den bliver fejret med stor maner med fester, sammenkomster, flag og fyrværkeri. Da jeg var på baderummet for at børste tænder, hyggede et par piger sig med guld-nederdele og andet fint tøj med at pynte sig i dagens anledning.

Vi havde overnattet på en camperplads i udkanten af området med de meget store redwood-træer. På pladsen var der også mange af de store træer. Merete og jeg hyggede os med at tage billeder af hinanden foran de store træer. Men vi skulle jo se flere af de store og imponerende træer, og ved 10-tiden forlod vi vort overnatningssted og kørte op mod Redwood Visitor Centre nær Jedediah Smith, hvor vi forsøgte os i går. Midt i skoven stoppede vi op for at gå på fotosafari. Man bliver fuldstændig udmyg, når man står over for et gigantisk træ med en diameter på 4-5 meter og med en alder på flere tusinde år. På besøgscentret fik Fleming for øvrigt en lang snak med en ranger om isfugle i dette område kontra de europæiske.

Vi havde læst om et fugleobservationssted ved Lake Earl ude ved Stillehavet. Da vi kom derud, fik vi at vide, at der ville være en rundvisning om eftermiddagen, eller også kunne vi selv forsøge os. Da vi imidlertid ikke kunne være sikker på udfaldet af den noget lange gåtur rundt omkring søen, besluttede vi os for at køre videre mod syd.

Uden mad og drikke duer helten jo ikke, så igen var vi i Safeway for at købe ind. Det foregik i Crescent City lidt før tolv. Bent havde fundet ud af, at McDonald's tilbyder gratis internetforbindelse, så efter indkøb gik vi på McDonald's, hvor vi købte 3 smoothies og 1 kaffe, for nu skulle nyhedsbrev nr. 1 jo gerne afsted.

Redwood træer, se den "lille" camper..

Vi kom til at føle os lidt dumme: Flemming havde fået sin kaffe udleveret, men vi manglede de 3 smoothies. Da der på skranken stod 3 små bægre med en lyserød, smoothie-lignende substans, troede vi, det var vores, hvorfor vi ikke reagerede, da vores ordre-nummer blev kaldt. Vi smagte på de små bægre, og de var da ok, men ikke helt som forventet. Der blev kort tid efter leveret 3 store flotte smoothies, som var som ønsket. Det viste sig, at de 3 små bægre var vareprøver!! Men vi fik da noget ud af det. Og nyhedsbrevet blev sendt afsted.

For øvrigt tog jeg et billede af en dame på McDonald's i fint tøj i de rigtige amerikanske farver – det var jo også 4. juli!!!

Der samles træ på stranden ved Eureka.

Ad Highway nr, 101 gik det videre mod syd. Lidt nord for Eureka stoppede vi ved en flot strand, hvor vi fik samlet noget sand og endvidere små stykker drivtømmer til vore næste grill- og bålmad. Der var rigelig af blæst. Jeg kom til at tænke på et skilt, jeg så dagen før i en butik, som bl.a. sælger drager:, ”Vore drager er billige, og vinden er gratis”.

Vores GPS havde fortalt os, at der var et udsigtspunkt ved Klamath Rivers udløb i Stillehavet (som forøvrigt endnu ikke har været stille, når vi har været i nærheden pga den kraftige blæst). Vi kørte efter GPS-anvisningen opad og opad – og det blev smallere og smallere, og det blev ret så stejlt. Merete og jeg var ikke specielt stolte ved situationen, men vore to chauffører tog den med ro og kørte blot videre. Der **var** ikke noget officielt udsigtspunkt, men udsigten, hvor vi vendte ved en privat ejendom, var utrolig smuk! Så der blev selvfølgelig taget mange billeder. Merete og jeg smagte på nogle hindbærlignende frugter, de var både sure og tørre, måske var det umodne boysenbær. Da vi kørte nedad igen, satte jeg stor pris på de gode gode bremses i bilen.

Drive Thru Tree, Gennemkørsel med stor firhjulstrækker.

Kort efter at være kommet helt ned i lavlandet igen, kørte vi ind til Klamath Drive-Thru træ. Det koster \$5 for én bil og \$1 for hver gående person. Vi så flere turister, der kørte igennem et stort redwood træ, også en enkelt som Flemming forsøgte at hjælpe med at komme igennem, dog forgæves. Med vores ret store bil, måtte vi ”nøjes” med at gå gennem det kæmpestore træ. Siden jeg som barn så billede af en bil køre igennem et træ, har jeg ønsket at se det i virkeligheden. Endnu en ting på ”vil-gerne-se”listen kunne krydses af.

Ved en indsø tæt på Highway101 så vi 3 fiskeørne, som kiggede efter føde. Desværre så vi dem ikke dykke efter fisk, selv om vi blev siddende i bilen i en rum tid. Bent fik dog nogle helt gode billeder af de imponerende fugle.

Eureka, er vist en spændende by, men vi nøjedes med at tanke benzin. Der var allerede gang i fyrværkeri, selv om det endnu var lyst.

Vi havde besluttet os for at tage ud til USA's vestligste punkt. Vi gjorde stop i Ferndale, som en en smuk by i viktoriansk stil. For øvrigt læste jeg bagefter, at den kaldes smør-byen pga de danske indvandreres gode mejeritraditioner, der stadig lever i bedste velgående i byen. Vi snakkede med en

brandmand på brandstationen med de imponerende brandbiler. Han fortalte, der ville være fyrværkeri kl. 21, og vi besluttede os for at overnatte i byen.

Historisk hus i Ferndale, i dag museum.

Vi ville dog først ud til det vestligste punkt. Hvad vi ikke vidste, var at det tog os mere end en time at køre derud af en vej, som de lokale kalder "Wild Cat", der var ca. 24 miles derud, så vi havde forventet en hurtig tur og tilbage. Vores plan blev derefter ændret til at fortsætte ind i landet igen, uden dog at vide, hvordan vejen der ville blive. Vi fik ikke set ret meget fyrværkeri den dag. Til gengæld var naturoplevelsen ved Cape Mendocino utrolig og helt ud over det sædvanlige. Det blæste så kraftig, at vi følte vognen var ved at vælte. Vi observerede også pelikaner. Nu var kl. halv otte, og vi fortsatte mod The Avenue of Giants, som vi ville besøge næste dag. Turen videre gik igennem et meget smukt landskab. Når man ser på kortet, er det blot en vej, og man gør sig ikke nogen ide om den skønhed og variation, der gemmer sig der. Det sidste stykke af vejen før en camperplads gik gennem en skov med de kæmpestore træer. Egentlig en lidt uhyggelig oplevelse. Den meget mørke skov med en meget snørklet vej gav os mindelser om Hans og Grethe i den store mørke skov.

USA vestligste punkt (dette undtaget Alaska og Hawaii).

Vi kom til en plads kl. 22.05 – både trætte og sultne. Og det eneste fyrværkeri vi så den aften, var et par gutter, der stod midt ude på vejen med et par batterier. Men skidt med det. Vi havde haft endnu en rigtig god dag.

Mandag den 5. juli 2010 (Bent)

Bilens speedometer står 5.978 miles.

Ja, alle der rejser med store rejseselskab kender det, altså det der med at der altid er en der ikke kan snøvle sig færdig. Her til morgen var det Merete, hun skulle altså lige skrive beretningen fra i forgårs færdig, inden vi kunne køre videre. Hvis nogen læsere nu tror at vi er bagud med flere dage, så skyldes det altså tidsforskellen mellem Danmark og det vestligste USA som i skrivende stund andrager 9 timer.

Vi forlod Stafford RV park kl. 09:05, Flemming førte os hurtigt til Avenue of the Giants, en ældre vejstrækning af 101, som meget spændende slynger sig ind i mellem de næsten 100 meter høje Redwood træer. Aktivitetscenteret bag i camperen var i fuldt sving, da vi gjorde første stop, et lille fotostop. Dybt imponeret forsøgte vi at fatte størrelsen på træerne, en størrelse som først gik op for os, da vi kiggede på et træ der var væltet, og lå udstrakt på skovbunden næsten længere, end vi kunne overskue det. Vi kørte videre og blev enige om, at træer havde vi set nok af for en stund, om vi netop havde set det allerflotteste eller smukkeste - måtte være.

Det lille rejseselskab i det hule redwood træ.

San Francisco kalder. Vi passerede den fyrretyvende breddegrad og konstaterede, at det var blevet mærkbart varmere udenfor. I Willits var der 31 grader C, vi gjorde holdt ved Safeway (superbrugsen her ovre) og gjorde vores indkøb til aftenens måltid. I nærheden af Hopland (100 miles nord for San Francisco holdt vi ind i siden af vejen, hvor vi fandt lidt skygge til frokost. For første gang brugte vi vores udendørs stole, dejligt at alle var i orden. På sidste camper rejse (New Zealand) var nogle af dem i en meget sørgelig forfatning. Apropos forfatning, så er mange af vejene herovre, også dagens etape af highway 101 elendige, og trænger kraftigt til renovering. I timevis kørte vi, hvor bilen hoppede og dansede og larmen fra samme gjorde enhver kommunikation blandt rejsedeltagerne umulig. Om det er vejens skyld eller ej, så var Meretes indkøbte postkort pist væk, trods vi alle indgik i eftersøgningen, så er de ikke fundet endnu. Sidder enkelte læsere undrende over, at Merete endnu ikke har sendt kort, så har I forklaringen her. Kort efter at have passeret San Quinten fængslet (det som Johnny Cash synger om) kunne vi ane Golden Gate Bridge. Vi havde inden da observeret

et voldsomt skydække, som smøg sig omkring bakketoppene i retning mod kysten. Vi ihukom alle rejsebogen fra Politiken, hvori det står omtalt, at broen ofte, selv på fine sommerdage, er indhyldet i tæt tåge. Så vores planlagte fotostop ved nordenden af broen var en stor skuffelse.

Golden Gate Bridge.

Godt gennemblæste forlod vi udsigtspunktet og kørte over broen, det koster 6 dollar, som vi dog først skulle betale vel ovre. Trafikken var tiltaget, vi var nok tæt på det normale fyraftenstidspunkt. På vej ind i byen kom vi til at holde længe på Lombard Street, en gade som i stedet for bump, blev forsynet med en halv snes sving, og derfor er den mest svingende gade i San Francisco. Vi skulle ikke gennem svingene med camperen, men kom alligevel til at vente på, at mange andre kom igennem, en process som selvsagt tager tid, når hver bil skal fotograferes, måske i hvert sving. Vi lod Gps'en føre os direkte ned til havnen i San Francisco, til den berømte Pier 39. Vi fandt parkeringsplads ganske tæt på. Vi spadserede lidt i blandt de mange andre turister, hørte enkelte danskere iblandt. På kajen så vi søløverne, som de sidste 20 år har fundet det bekvemmeligt at hvile ud i det rolige vand, godt beskyttet for Stillehavets luner. Langs havnen så vi mange hjemløse, nogle tiggende, andre sovende under tæpper og lignende. Vi så også de berømte kabeltrukne sporvogne, besluttede os for at vende tilbage i morgen, hvis vejret ville blive mere egnet til at fotografere i. Vi forlod havnen og centrum, og kørte sydover og fandt en camperplads San Francisco RV Resort helt ud til Stillehavskysten. En rejsedag af større kilometermæssig strækning, men afsluttet kl. 20. Det var i øvrigt en ret dyr plads. En overnatning kostede \$67 for én nat.

Tirsdag den 6. juli 2010 (Merete)

Bilens speedometer står på 6.226 miles

Brun pelikan

I dag stod vi op ved 7-tiden. Det var hurtigt at komme i bad, da ikke ret mange benytter bade faciliteterne. Vi havde herefter store vaskedag, da vi efterhånden trængte til at få lidt rent tøj. Vi fik også lige tømt vores vandtank med brugt vand, og samtidig fyldte vi rent drikkevand på igen, da vi skal have lidt forråd til de lange ture. Inden afgang gik Bent og jeg lige en sidste gang ud til Stillehavet, og her var vi så heldige at se en lille flok brune pelikaner.

Kl. 10.05 var vi klar til afgang fra San Francisco RV Resort. Straks efter var der gang i aktivitetscentret. Vi skulle have klippet ud af brochurer om de sidste dage. I udkanten af San Francisco fyldte vi benzintanken op. Bilen er meget ”tørstig”, når vi kører i bjergegne. Vi havde i mandag snakket om at køre langs kysten sydpå, men det gik vi fra, da der var meget havgus og ikke udsigt til opklaring. Vores mænd var for øvrigt lidt sure over, at de ikke fik Golden Gate fotograferet i solskin. Der er så mange andre spændende oplevelser, der venter forude, så vi forlod Stillehavet og kørte ind i landet. Så snart vi var over småbjergene, skinnede solen. Vi tog ruten på vej 101, og vi kom forbi et flyvemuseum, så Bent var lidt glad for at have set nogle gamle flyvemaskiner fra vejen. Vi kunne se, at der ved kysten stadig var havgus. Det var en meget larmende vejstrækning. Vejbelægningen betyder meget for larmen og rystelserne i bilen. Vi drejede fra i Gilroy, og nu begyndte der at vise sig lidt buler i landskabet.

San Luis Reservoir.

Ved San Luis Reservoir var der en flot opdæmmed sø. Efterhånden var der ikke meget vegetation udover græs, så det var den flade prærie vi kørte ud over. I Los Banos opdagede vi et sted, hvor der bliver dyrket orkideer.

Efterhånden blev terrænet mere frodigt, og vi så mange majsmarker og frugttræer, især kirsebærtræer. Vi har i øvrigt flere gange købt en pose meget store kirsebær, uhm.

Over en meget lang strækning så vi store buske af nerier i mange farver i midterrabbatten.

Omkring 13.40 var vi i Madera for at gøre nogle indkøb, men det viste sig, at de ikke havde spor madvarer. Vi var ved at være sultne, så vi satte os på P-pladsen ved ”Carls Jr Green Burrito” med vores mad på kantstenen foran vores camper. Min tallerken blæste ned af kantstenen, men maden blev reddet.

Lidt senere så jeg et skilt ved vejen, hvorpå der stod: ”What have you done to your marriage today?” Giver stof til eftertanke.

Vi kørte videre til Fresno, hvor vi fandt en WinCo foods. Butikken var ejet af de ansatte. Vores mænd havde længe ledt efter vores Safeway supermarked, fordi vi får rabat der, men den butik var nu ikke af de dyreste. Herefter gik turen videre, men vi havde lige et lille uheld indendørs, da køleskabet i et skarpt sving sprang op og madvarerne rutchede ud. Det hele blev reddet og chaufførerne fik bud på at køre ordentligt.

Lidt efter Visalia gjorde vi stop ved en frugtbod, da vi gerne ville have et par citroner til vores aftensmad, men i stedet fik vi nektariner. Vi var ellers kørt forbi flere citronplantager på vejen. Vi kørte forbi den smukke opdæmmede sø, Lake Kaweah ved de 3 floder.

Verdens mest voluminøse træ, General Sherman.

Ved 17-tiden var vi endelig fremme ved vores mål, Sequoia National Park. Vi var inde i Visitor Centret at købe et par postkort. Udenfor så vi en speciel fugl, men vi har ikke kunnet finde den i vores fuglebog. På vejen så Bent flere slanger, der lå og var kørt over. På bagsædet havde vi travlt med at tage billeder af blomster og store træer. Der var mange hårnålesving og smukke udsigter. Vejen skulle lukkes mellem kl. 21 og 05, da der skulle være vejarbejde, og da det er meget smalle veje, er det smartest at udføre dette om natten.

Der gøres et stort arbejde for at bevare området med de smukke gamle sequoia træer. Nogle er omkring 2000 år gamle. Man føler sig helt ydmyg og lille blandt disse store mastodonter. Flemming fandt nogle kogler, der var ca. 25 cm lange, så der blev pakket nogle i bilens depot. Vi var i ca. 6.879 fod og vi gik hen til træet, General Sherman, som med sine 2.100 år har en omkreds på 31 meter, selv om den kun er 84 meter høj. Vi så kæmpestore grene, der var faldet ned i årenes løb. Det var utroligt at stå og kigge op på de øverste grene.

Ind imellem var de store træer i vejen, når vi gerne ville have nogle panorama billeder ud over området.

Vi opdagede flere steder, hvor der på et tidspunkt havde været skovbrand, og flere af træerne var gået ud, mens andre bare groede videre med sodsværtede stammer, og lidt ny vegetation i skovbunden.

Omkring 19.45 var vi næsten ude af parken, dvs. vi kom gennem et område som var privat ejet, men som parken gerne vil have indenfor Nationalparkens grænser. Lidt senere var vi ved udsigtspunktet Kings Canyon, hvor vi fotograferede en smuk solnedgang.

Ca. 20.45 ankom vi til Kings Canyon Motorhome Park, hvor vi kunne overnatte under et stort egetræ. Der var slet ingen faciliteter på pladsen, så vi måtte have gang i vores toilet.

Vi fik hurtigt produceret aftensmaden. Heldigvis havde vi nem og lækker mad. Vi fik kæmperejer med blomkål og salat, uhm, rigtig lækkert. Vi kom sent i seng efter at have set dagens mange billeder.

Solnedgang nær Kings Canyon.

Kærlig hilsen Kjesten, Flemming, Merete og Bent.

Vores tur indtil nu, Start øverst, den stedkendte læser vil ane at vi er en smule bagud med at skrive nyhedsbreve.